

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 — GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODY", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

22e jaargang nr. 38

16 juni 1978

„ het antwoord

15 Zoals u bekend zal zijn, zijn wij, sprekers van deze groep,
niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na, ook over dit
geestelijke onderwerp, dat ik volgens programma voor u dien te
behandelen en waaraan ik de titel gaf:

DE RATTENVANGER VAN HAMELEN

Wanneer je met mensen, die een dergelijke bijna hypnotische macht uitoefenen over grote groepen medemensen, te maken krijgt, vraag je je onwillekeurig af, wat daarachter dan wel schuil kan gaan, of er een soort magie mee verbonden is.

Waarom ik, voor iemand onder u daarover vragen gaat stellen, wil toevoegen, dat ik hiermede zeker niet doel op zaken als b.v. vermeld in het boek "De Dageraad der Magiers" e.d.

Eerder wil ik u er op wijzen, dat alle mensen wel een redelijk verstand bezitten, maar dat zij die rede eerst gebruiken op het ogenblik, dat er geen storende invloeden optreden, die hun emoties opjagen.

Er is altijd weer iets te konstaten, dat kennelijk de redelijkheid van vele mensen verstoort. Wat meer is, het blijkt, dat er ook dergelijke invloeden zijn, die alle redelijkheid en z.g. normale instinkten van dieren kunnen verstoren. Neem als voorbeeld hiervoor de beruchte trek van de lemmings.

Wanneer er in de lemmingwereld een overbevolking is ontstaan, trekken de diertjes allen met veel moeite en gevaren naar de zee om daarin weg te zwemmen, tot zij verdrinken. En al kan elk dier aan de kunst dit konstaten, toch haasten allen zich meer en meer om er ook bij te kunnen zijn.

Het is haast of er ergens in hun geest een reclame klinkt die hen toeroept "zorg dat je er bij komt", ook al betreft het een lot, dat heel wat erger is dan Koenraad van de Arbeider - dienst ooit kende.

De reden voor dergelijke zaken? Kennelijk wordt een dier, maar ook de mens, voor een groot deel door de emoties bestuurd. Wat betekent, dat die emoties in feite veelal belangrijker zijn in het leven van een mens dan zijn rede, ook al denkt men daar als mens waarschijnlijk bewust wel anders over.

De rede maakt het de mens kennelijk mogelijk om zichzelf vele dingen te verklaren, om te beredeneren, wat er gebeurt en gevolgtrekkingen te maken. Maar wanneer steeds weer blijkt, dat de gevoelens van een mens deze zo beïnvloeden, dat hij aan zijn redelijke konklusies geen gevolg kan geven, is het redelijk te stellen, dat ook in zijn z.g. redelijk gedrag de mens voor het grootste deel aan niet redelijke impulsen is overgeleverd.

Er bestaan impulsen in de kosmos zo goed als in het menselijke bestaan zelf, waardoor rede en redelijkheid steeds weer worden belaagd, om niet te zeggen geheel kortgesloten.

In ons geestelijk werken en streven proberen wij boven al deze dingen uit te stijgen, ons los te maken van alle menselijke overwegingen en alleen de idealen, die in ons leven voor ogen te houden, terwijl wij toch nog in de wereld van de menselijke feiten en ontwikkelingen voort kunnen leven.

Indien wij echter geen meester zijn over onze eigen emoties, en daarop lijkt het toch steeds weer, dan zijn wij ook met alle geestelijke pretenties nog steeds het willige slachtoffer van een ieder, die een beroep op deze gevoelens doet.

Dan kan de eerstbeste rattenjager een melodietje fluiten en de mensen marcheren gehoorzaam en blijmoedig achter hem aan. Wat het de moeite waard maakt eens na te gaan, wat als een dergelijke fascinerende melodie gebruikt kan worden.

Er zijn kennelijk bepaalde woorden en begrippen, die je daarvoor kunt gebruiken. Vaderland! Rechtvaardigheid! Solidariteit! Gelijkheid! Er zijn b.vv. nog nooit zoveel mensen deskundig een kopje kleiner gemaakt in Frankrijk dan in de dagen

dat de mensen daar allen meenden te strijden voor liberté, fraternité en égalité. Hier blijkt duidelijk, dat de begeerde gelijkheid alleen bestaat voor degenen, die zich aan de leiders geheel en gedachtenloos onderwierp, terwijl een ieder die zelf nog wilde denken, of anders was dan de meerderheid, al snel en dank zij dr. Guillotin bijna pijnloos, gelijktijdig de kop en het leven verloor.

Wanneer je als mens gekonfronteerd wordt met dergelijke leuzen en de daarmee gepaardgaande manipulatie van gevoelens, is de kans erg groot, dat je ondanks alle rede en kennis voor het merendeel bij alle daden beheerst wordt door emotionele reacties.

Soms speelt een soort egoïsme hierbij mede een rol. Voorbeeld: een ieder beseft wel, dat er iets dient te geschieden t.a.v. het wegverkeer. Iedereen weet dit, kent de aantallen slachtoffers, die dit vergt en beseft zeer wel, dat je, om vijf minuten op het strand te kunnen vertoeven op een zonnige dag, je de kans moet lopen, heen en terug uren lang in een file te staan en te rijden. Kortom: een lange reis heen en terug omgeven door koolstofmonoxyde en andere dampen, tot je op de duur ook zelf de dampen in hebt, alleen maar om even wat zee-lucht te snuiven, die verrijkt is met vele soorten zonnebrandolie.

Toch blijkt de kreet "blij dat ik rij" bij heel wat mensen zodanig aan te slaan, dat zij ondanks hun besef, dat aan een dergelijke situatie wel iets gedaan zal moeten worden, vaak tegen alle rede en elk inzicht in, uit blijven roepen: alles goed en wel, slachtoffers betreur ik, de situatie op de weg wordt steeds minder houdbaar, maar ik wil met mijn autotje blijven rijden, want dat is mijn recht en dan wil ik nog kunnen rijden tot b.v. vlak bij de plaats, waar ik mij wil verpozen of werken. Want alleen dan kan ik alles gemakkelijk uitladen.

En kijk dan eens, wat die mensen al zo mee menen te moeten nemen, wanneer zij b.v. naar het strand gaan: een tafeltje, een paar stoeltjes, een paar luchtbedden, een koelbox met dranken, een opblaasboot, een picknickmand, radio, mogelijk een t.v.tje enz.

Wonderlijk genoeg beschouwen die mensen zelf als deze zaken, die een redelijk mens als moeiteveroorzakend en overbodig zou beschouwen, als onmisbaar voor een optimaal genoeg en willen er zelfs niet over nadenken, of men met veel minder goederen, moeiten en last mogelijk veel meer genoeg zouden kunnen beleven.

De rede speelt hierbij kennelijk minder een rol dan gevoelens. Zolang je een mens maar kunt doen gevoelen, dat iets voor hem een vreugde of noodzaak is en bovendien tot zijn rechten behoort, fluit je een melodie, die hij niet kan weerstaan. Zelfs indien de feiten hem steeds weer duidelijk maken, dat met veel minder moeite en kosten een beter resultaat behaald zou kunnen worden, of zijn rede hem zou moeten zeggen, dat de steeds weer herhaalde toverwoorden in feiten zinledig zijn geworden, gaat hij voort op de gesuggereerde weg en volgt hij de leiders als een kip zonder kop.

Iets, wat evenzeer voorkomt op religieus gebied.

Want ook daar word je steeds weer met dergelijke gevoelensopwekkende kreten gekonfronteerd. Dit is het juiste fatsoen. Dit is de wil van God. Zo staat het geschreven.

En wanneer de mensen dergelijke leuzen horen, denken zij verder niet meer na, zien zij niet naar de feiten, gebruiken zij hun redelijke vermogens niet meer. Dan vraagt men zich niet meer af: wie ben ik, wat ben ik, wat is mijn werkelijke bestaan, wat zijn de feiten rond mij? Men schuift zelfs de meest aperte feiten terzijde en wijdt zich allereerst aan het volgen van de gehoorde leuzen.

Of dit dan je redding danwel je ondergang zal worden, kun je zelf niet constateren, laat staan redelijk bepalen. Het enige, wat je, indien je eerlijk bent, tegenover je zelf steeds weer zult zien, is, dat de rede vooral wordt gebruikt, om hetgeen men gedaan heeft, te rationaliseren en de eisen, die men aan de wereld en zijn medemensen stelt, te rechtvaardigen.

Wat meent u? Loopt dat zo een vaart nog niet? Er was eens een man, die een heel redelijk schilder had kunnen worden. Hij leerde echter kreten te slaken, waarop andere mensen instinctief reageerden. Hij marcheerde met zijn volgelingen, stichtte zijn eigen "Reich", tot er bijna niemand meer over was. En degenen, die overblijven, blijken - nu de man weg is - opeens weer voor een groot deel tot hun verstand te zijn gekomen. En de vraag is nu, of zij soms niet zeer terecht stellen, dat zij van vele dingen - althans bewust - niets hebben geweten, omdat zij te druk bezig waren met de leuzen, die hen fascineerden.

Of wij spreken over de kruistochten, of over Hitler, over protestdemonstraties, of acties voor b.v. armen, zieken e.d., altijd weer treffen wij tekenen van het rattenvangerkomplex aan. Wanneer de juiste kreten worden geslaakt, de juiste tonen maar klinken, zijn de mensen al snel in de greep van de rattenvanger. Zij volgen dan hun leiders met de zelfde simpele overgave, die in het sprookje toegeschreven wordt aan de kinderen van Hameln, vrolijk, enthousiast en zonder zich af te vragen, waarheen dit alles hen zal voeren.

Dit effect is een van de meer sprekende facetten van deze tijd. Dat maakt het ook zo moeilijk, u op een meer praktische basis te benaderen. Geestelijke zaken en leringen zijn de mens altijd welkom, maar zij moeten niet te zeer in strijd komen met zijn gevoelens. Daarom is het beter, wanneer dergelijke zaken wat meer afstandelijk blijven.

Wanneer je een geestelijk onderwerp wijdt aan het uittreden naar andere werelden, wil iedereen dit wel aanhoren. Maar daarbij vergeet men dan maar liever, dat voor een mens alle geestelijk leven en streven op aarde begint.

En een stoffelijk leven op aarde kan geestelijk eerst werkelijk zinvol zijn, wanneer men zich niet door dergelijke emotionele zaken en instinctieve reacties laat overmeesteren, niet de slaaf wordt van anderen middels indoctrinatie, van middels beroep op de emoties opgedrongen reactiepatronen. Je moet om geestelijk volledig nut te hebben van een stoffelijk bestaan in de eerste plaats jezelf blijven.

Het geheim van de rattenvangers is nog steeds gelegen in de juiste volgorde van tonen of woorden en vooral het steeds en zonder ophouden herhalen van steeds weer dezelfde melodie.

Dit kun je in het dagelijkse leven rond u steeds weer zien.

Wat daar tegenover te stellen? In de eerste plaats dacht ik, dat het niet te veel zin zal hebben, je steeds weer op je gezonde verstand te beroepen. Want dat helpt gemeenlijk maar weinig.

Je zult eerder steeds weer, wanneer je maar even tijd hebt, moeten proberen, jezelf te zien, zoals je werkelijk bent. Bezie ook in een dergelijke overweging je daden, want je hebt ook als mens wel degelijk begrip voor de werkelijke betekenis van alles, wat je doet.

Probeer vooral, al, wat je bent en doet, los te zien van gisteren en morgen, los van alle mogelijke konsekwenties. Vraag je niet af, hoe de wereld je wel zal zien, of hoe de wereld, op hetgeen je beseft waarlijk te zijn en, te doen, wel zal reageren. Vraag je ook niet af, of in je streven anderen je mogelijk voor kunnen zijn en zo je plaats aan de trog kunnen innemen, wanneer de heerlijkheden van bereiken enz. eindelijk worden opgediend.

Vraag je alleen steeds weer af: wat ben ik nu, wat doe ik nu? Op het ogenblik, dat je niet meer probeert te verklaren, waarom hetgeen je doet al dan niet goed is, maar eenvoudig beseft, wat je doet en bent, werkelijk wilt ook, is de groep, die een rattenvanger op je kan krijgen al heel wat minder sterk geworden.

Dan kan hij je n.l. niet meer verdoven tot je alleen nog maar zijn leuzen als werkelijkheid beschouwt. Je zult je zeker ook dan nog aangetrokken voelen tot al, wat hij je voorspeelt, maar beseft beter, wat er aan de hand is. Zoals in het verhaal een van de kinderen, mogelijk gekonditioneerd tot een algehele gehoorzaamheid door een strenge vader en moeder, zo duidelijk besepte, dat het volgen van de rattenvanger ongehoorzaamheid betekende, dat het de deur grendelde, op slot deed en de sleutel wegwierp om te voorkomen, dat het tegen eigen wil en besef in alsnog mee zou gaan. Waarbij in het verhaal dit kind het enige is, dat gered werd.

Het is voor de mens soms nodig, afstand te doen van het algemeen gangbare. Het is wel eens nodig de deur dicht te werpen, wanneer ergens in de wereld iemand uitroept, dat een ieder op deze of gene wijze de beste welvaart, het grootste gemene goed en dergelijke dingen zal kunnen veroveren. Iets wat heel wat grootste gemene delers de mensheid steeds weer toeroepen.

Het is voor de mens wel eens nodig om bij een reeks mooie leuzen uit te roepen: hoe verleidelijk en schijnbaar goed dit alles ook is, dit past mij nu niet, want het is strijdig met alles, wat ik ben.

Een mens, die dit op kan brengen, bereikt op de duur een zekere meesterschap: Hij weet, wat hij doet en beseft ook, waarom. Hij is in staat zijn geestelijke waarden en evenwichtigheden in zijn stoffelijk bestaan beter te laten gelden dan elke andere mens, die met de massa mee loopt.

Zo iemand is in staat, steeds beter te overzien, wat er buiten hem aan de hand is en beseft steeds beter ook de mogelijke gevolgen, van hetgeen hij doet. Hij wordt in veel mindere mate dan anderen verblind door leuzen, schijnvertoningen en de lokroep, die spreekt over rechten en plichten, zonder het uitoefenen

van zijn werkelijke rechten, het volgen van zijn werkelijke plichten binnen het kader van zijn persoonlijk leven beperkt te zien.

Dat wil dus niet zeggen, dat zo iemand niet als een mens zal leven, het betekent niet, dat iets menselijks je dan vreemd zal zijn. Het betekent alleen, dat je voortdurend en elke dag weer weet, wat je kunt en bewust steeds weer probeert, geheel jezelf te zijn, zodat je je niet mee laat slepen in een bepaalde gang van zaken, of laat beperken tot een enkele erkenning.

Gelukt het je, jezelf zodanig bewust te kennen en te beleven, dat je ook de werkelijke mogelijkheden beseft, die er voor jou bestaan, dan zijn de volgende stappen in verhouding gemakkelijk.

Want dan heb je tijd om je, zonder door de buitenwacht te worden beïnvloed met suggesties en kreten, af te vragen, wat je innerlijk werkelijk voelt en beleeft. Want dat, wat je van binnen bent, beleeft en doet, is veel belangrijker voor u dan alle uiterlijkheden. Deze innerlijke waarden zijn immers deel van een bestaan, dat niet zal eindigen, wanneer uw lichaam uiteindelijk ten grave wordt gedragen.

Wat leeft er in mij? Wat zijn mijn dromen? Wat is mijn beeld omtrent de werkelijkheid, zoals die volgens mij werkelijk zou moeten zijn? Stel je ook deze vragen. Op deze wijze geef je in toenemende mate het werkelijke ik toegang ook tot je aards bestaan, daar het ware ik middels deze wegen altijd weer probeert, meer toegang tot en meesterschap over de materie te verwerven, zodat het mogelijk wordt die zaken te beleven en die ervaringen op te doen, die voor het geestelijke ik werkelijk belangrijk zijn.

Want sommige belevingen en ontwikkelingen op aarde zijn voor het ik van het grootste belang, omdat zij een aanvulling vormen op een besef en mogelijkheden, die men zich reeds eerder in de geest of tijdens vorige levens heeft verworven.

Op deze wijze vind je in het leven een eigen weg, vindt je geheel eigen mogelijkheden, die niet of maar in geringe mate van de goede wil van anderen afhankelijk zijn. Dan kan de rattenvanger u nog steeds zijn liedjes fluiten, maar zijn weg is niet meer de uwe en zijn melodie is niet meer zo sterk, dat hij u kan dwingen van uw eigen juiste weg af te wijken.

Dit is belangrijk. want dan eerst kan de geest in sterke mate op de stof inwerken in meer blijvende verhouding en kunnen stof en geest meer en meer te samen gaan en zo die resultaten bereiken, die zowel voor de geest als voor de stof goed en noodzakelijk zijn.

U ziet, dat ik mijn titel niet voor niets koos: Trouwens, ook op z.g. geestelijk gebied zijn de rattenvangers steeds weer actief, u lokken met kreten over een inwijding, die u snel en met betrekkelijk weinig moeite zult kunnen bereiken, of een verlichting, die u geworden zal, wanneer u gehoorzaam bent. Of zelfs belooft men u de mogelijkheid u zonder steun in de lucht te verheffen, zoals de sidis, terwijl een mens, die haast heeft, veel gemakkelijker en uiteindelijk zelfs goedkoper per KLM zal kunnen reizen.

Neen. Wat ben ik zelf? Wat leeft er in mij? Wat

is mijn droom? Wat is datgene, wat voor mij kennelijk belangrijk en noodzakelijk is?

Dus niet: ja, maar ik heb dit geleerd en ik doe dat, hoe kan ik dat in evenwicht brengen? Neen: Wat voel ik, dat juist is en in hoeverre kan ik dit volgens mij juiste op dit ogenblik hanteren?

Wanneer je zo probeert te leven, heeft de rattenvanger geen werkelijke invloed meer op je. Dan blijft hij misschien wel een verlokking voor je, maar is niet meer iets, waar je instinktief en emotioneel zonder meer voor bezwijkt, zomaar en zonder meer.

Dus besef je ook, waar je heen gaat, wat je werkelijk doet en steeds meer besef je bovendien, waar je werkelijke mogelijkheden en krachten gelegen zijn. Want het wonderlijke van dit rattenvangen is toch wel, dat iemand met zijn toverfluit, zijn emotionele kretten, in staat is, alle wezens mee te lokken.

Van zo iemand pleegt men wel te zeggen, dat hij een magische persoonlijkheid is, of een magisch vermogen bezit. In een verhaaltje is een dergelijke term natuurlijk zonder meer aanvaardbaar. Maar voor u deze in het werkelijke leven geheel terzijde probeert te schuiven, wil ik u er aan herinneren, dat men van bepaalde sprekers ook beweert, dat zij een soort magische uitstraling bezitten.

Magisch, bovenredelijk, bovenzinnenlijk misschien. Werkingen, die buitenzintuigelijk tot standkomen, een uitstraling. Maar zouden alleen bepaalde mensen die bezitten? U hebt die even goed.

Dacht u soms, dat u toevallig veel minder zoudt zijn dan mensen als b.v. de paus, Joop, Dries, of Adolf en Benito. U heeft precies dezelfde basismogelijkheden. Om die echter ook juist te kunnen gebruiken, is er wel iets meer nodig.

U moet weten, wie u bent. U moet beseffen, wat u doet en u moet vooral niet, zoals sommige leiders der mensenheid, u steeds weer door het gebeuren mee laten slepen, om uw positie of aanzien te kunnen behouden. Want dan word je meegesleept door de drang, de kretten en schijnbeelden van anderen. Je moet daarom steeds weer en elke dag opnieuw beslissen en de moed op kunnen brengen om tegenover de wereld te staan en duidelijk te maken: zo ben ik en zo is het volgens mij. Of ik aan deze waarheid ten onder zal gaan, dan wel heilig verklaard zal worden door jullie, maakt mij verder niets uit, wanneer ik maar mijzelf kan zijn.

Vreemd genoeg blijkt een dergelijke houding te resulteren in een soort macht. Niet de macht om anderen te onderwerpen. Daar heb je niets aan en dit maakt je zelf op de duur tot slaaf van alles, wat je anderen hebt opgelegd. Maar je beschikt dan wel over de macht, jezelf te zijn, ook tegenover alle anderen en daardoor anderen te overtuigen van hetgeen je werkelijk bent. En dat is veel belangrijker dan het leven van anderen voor hen kunnen bepalen.

Deze belangrijkheid schuilt in het feit, dat op deze wijze het geestelijke deel van je wezen steeds sterker vervuld kan worden, ook in de stof en binnen de beperkingen van de stoffelijke mogelijkheden.

Maar het betekent ook, dat alle krachten invloeden en zelfs een groot deel van de kennis, die in de geest berusten, overgebracht kunnen worden naar de materie, zodat u steeds meer vanuit een besef van uw gehele persoonlijkheid ook op aarde leert werken en spreken. Dat u de kracht, die in uw werkelijke wezen schuilt, ook bewust kunt gebruiken om op aarde bepaalde zaken mogelijk te maken, die redelijk zelfs niet geheel voorstelbaar, laat staan logisch te begrijpen zijn.

U kunt aan uw belevingen dan een intensiteit geven en een vervulling bereiken, die zonder dit alles niet denkbaar is op aarde. U kunt kortom uw leven maken tot een werkelijke en besepte wordingsgang van de geest.

Wanneer ik dit alles stel, moet u nu niet denken: het zal wel waar zijn, wanneer het zo wordt gesteld, maar ik ben .. vul in, te jong, te oud, te dom. Want dat zijn alleen maar excuses.

Zeker, het is natuurlijk wel zo, dat niemand werkelijk iets anders kan zijn, of zelfs maar worden, dan hij in wezen en mogelijkheid reeds is. Maar om alles waar te maken, wat er in je leeft, moet je het geheel van je werkelijke wezen zo goed mogelijk uit durven drukken en niet alleen maar dat kleine stukje, dat de goedkeuring van anderen weg kan dragen.

Zoals je dan ook niet alleen maar af moogt gaan, op hetgeen anderen, sprekende vanuit welk gezag dan ook, je zeggen dat goed is. Van belang is dan voor jou alleen datgene, waarvan je aanvoelt, dat het werkelijk goed is.

Zoals je dan niet meer voortdurend de leuzen van anderen kunt blijven herhalen, maar eerder in jezelf het juiste woord moet leren vinden, dat past bij dit ogenblik en deze erkende mogelijkheden of noodzaken.

In jezelf zul je ook de kracht moeten vinden om, ongeacht wat de wereld is of doet, jezelf waar te maken, zoals je nu en op dit ogenblik beseft te zijn, volgens de omstandigheden, die je nu schijnen te regeren.

Geestelijke bewustwordingsmogelijkheden worden door de rattenvangers gemeenlijk nogal beperkt en gekneveld. Zij bedoelen het waarschijnlijk allemaal nog wel goed, zoals de rattenvanger uit het verhaal alleen maar zijn loon wilde verdienen en werkelijk alleen maar de stad van de rattenplaag wilde bevrijden.

Indien de vroede vaders van de stad de man gegeven hadden, wat hij gevraagd en zij beloofd hadden, was er zeker verder niets gebeurd en zou de man geen wraak genomen hebben door het wegvoeren van de kinderen.

De meeste rattenvangers willen werkelijk wel het beste voor u. Maar niet het beste, zoals u dit nodig hebt, maar het beste, zoals zij dit, uitgaande van hun denkwijze en hun eigen stoffelijke belangen, dit zien.

Daar zit de kneep. Want kan een ander bepalen, wat mijn innerlijke waarheid is? Is er een mens, of zelfs een geest, die voor mij uit kan maken, wat ik in wezen ben en in het geheel van de kosmos vertegenwoordig en zijn zal, ook buiten de tijd? Niemand kan dit beseffen, volledig weten en waarmaken in belevingen dan uzelf.

Daarom moet je ook in het leven zelf zijn, zelf leven,

zelf bewust reageren. Dan zijn de beste bedoelingen, waarmee mensen u willen ontheffen van alle lasten en moeilijkheden in het leven, niets anders dan lasten, die men in feite aan het gehele wezen oplegt, remmen op de bewustwording.

Want bezwijkend onder de druk van hen, die willen zorgen, word je emotioneel meegesleurd en komt er steeds weer toe, jezelf niet waar te maken op die ogenblikken en in die punten, waarin dit voor een bewustwording van het gehele ik noodzakelijk is.

Wanneer anderen te veel je lasten voor je dragen, zul je steeds weer er voor terugdeinzen, zelf op te treden en een beroep te doen op de eigen krachten, gebruik te maken van de kennis, die in eigen wezen verscholen ligt. En vaak niet eens uit gemakzucht of zelfzucht, maar uit angst degenen te kwetsen, die zoveel voor je doen en die het toch zo goed met je bedoelen.

Vaak is er in vergelijkbare omstandigheden sprake van overdreven sentimentaliteit - grote overgevoeligheid - die de mensen doet uitroepen: Kunnen wij iemand, die het zo goed met ons meent, het nu wel aandoen, onszelf te zijn? Ook dit zielig doen, dit spelen op sentimenten en plichtsgevoel is in feite een voorbeeld van rattenvangerstechniek.

Door dit overdreven beroep op de ander, deze eis, dat hij zich voortdurend en geheel aan jou zal aanpassen, maak je die ander in feite tot je slachtoffer, belet je die ander steeds meer, zichzelf te zijn.

Dat je voor een ieder, die werkelijk zorg nodig heeft, voor een ieder die pijn heeft, lijdt, zelfs voor een ieder die hard werkt, gevoel hebt, is juist. Maar het moet geen gevoel worden, dat je dwingt om jezelf dan ook maar volledig te verloochenen, zonder dat je innerlijk geheel achter dit offer kunt staan.

Je op te offeren voor anderen is best, wanneer je in je zelf, diep in jezelf, ook weet of tenminste oprecht gelooft, dat dit juist is. Maar het is niet goed dit te doen, omdat anderen je zeggen dat dit goed is of dat dit zo behoort te gaan, terwijl je diep in jezelf denkt: ik wilde maar, dat het anders was.

In dit laatste geval moet je weer goed gaan overwegen, wie je bent, wat je bent, wat je mogelijkheden zijn op dit ogenblik en de leuzen en emoties tijdelijk terzijde stellen. Je moet dan eerst weer even bewust jezelf worden en op grond van dit besef - en op geen enkele andere grond - een beslissing nemen, waaraan je je dan ook dient te houden tot ofwel je persoonlijkheidsbesef, danwel de omstandigheden veranderen.

Dit klinkt u zeker minder hooggeestelijk in de oren dan leringen als: gij dient uw naaste lief te hebben gelijk uzelf, zonder er bij te vermelden, dat die liefde dan wel innerlijk, eerlijk en oprecht dient te bestaan, los van andere overwegingen, zelfs van de overweging, zo de hemel te kunnen verlienen.

Voor mensen, die anderen dit steeds weer voorhouden, kan ik overigens wel respect hebben, mits zijzelf aan de leer

die zij verkondigen oprecht en geheel metterdaad uiting geven. Maar heel vaak doen dergelijke mensen mij denken aan die heil-soldaat, die , nijdig geworden door het misbruik van Gods Naam door anderen, uitriep: En nu is het uit met al dat gevloek g..v..d....

Want zo gaat het meestal: degenen, die u vertellen, wat juist en goed is en hoe het alles zou moeten gaan, kunnen hetgeen zij van u verlangen, zelf gemeenlijk niet volbrengen. Is het dan niet beter, eerst eens uw eigen wezen, uw eigen waarden bewust te beleven en uzelf waar te maken, zo goed, juist, rechtvaardig als in u maar mogelijk is, levende volgens uw besef, vanuit uw omstandigheden en uitgaande van uw mogelijkheden.

Is dat niet veel beter dan te dromen over iets, wat eens misschien mogelijk zal zijn als grotebroer zijn zin krijgt? Ja, zelfs wanneer het zover zou komen - het is bijna 1984 - dat men u terecht toe gaat roepen: Big brother is watching you, grote broer kijkt naar je , zou ik als ik u was zeggen: wanneer hij wat ziet, wat hem niet bevalt, moet hij maar niet kijken. Indien ik hem erger, is het zijn schuld , niet de mijne, dus ik ga volgens beste besef mijn eigen gang.

Besef dat een mens, die zich door anderen tegen eigen innerlijk weten in mee laat sleuren, de gevangene is van die ander, al is hij mogelijk niet meer een werkelijke rattenvanger, maar doet hij zich voor als priester, politicus, econoom, of idealist.

De een heet misschien Paysley, de ander Bresjnew, Mo - boetoe, Dries van Agt of Joop den Uyl. Zij willen, dat u hen volgt, ook al bent u het innerlijk niet geheel met hen eens.

Nu kunnen die mensen het alles wel heel goed bedoelen. Waarom niet. Zij kunnen zelfs er van overtuigd zijn, dat zij gelijk hebben. Maar betekent dit dan, dat u, die anders denkt, gelooft, leeft, zonder enig verder bewijs ongelijk hebt?

Kort geleden gebeurde er iets heel vreemds in een deel van de Usa: belastingbetalers zijn daar in feite in opstand gekomen en hebben gezegd: wij betalen deze hoge lasten niet meer. Het moet minder worden. En omdat zij dit allen zegden tegen alle argumenten van die leiders in, is de belasting daar inderdaad lager geworden.

Nu ben ik er van overtuigd, dat de meeste van deze kiezers en betalers de konsekwenties niet beseften van het besluit, dat zij te samen namen. Maar één ding hebben zij in ieder geval in alle duidelijkheid gesteld: Wij achten het niet juist, dat buiten ons om en zonder enige invloed onzerzijds daarop, ja zelfs vaak buiten ons weten om, datgene, wat wij verdienen , door anderen besteed word - hoe goed en idealistisch die mogelijk ook mogen handelen en denken.

U denkt nu natuurlijk: Wanneer zoiets ooit in ons land zou gebeuren, was de wereld te klein. Ik geloof dat best, Op elke keukentrap staat er dan een nederlander te preken.

Toch is een dergelijk feit hoopgevend, want het maakt duidelijk , dat u zelfs in dergelijke gevallen niet hopeloos en zonder meer bent overgeleverd aan degenen, die lenken , dat zij alles zo goed weten.

Ik stel nadrukkelijk: zolang u anderen maar niet tot het slachtoffer daarvan maakt, hebt u het recht uzelf te zijn, ook desnoods in dit opzicht. En als u vindt, dat u belasting moet betalen, dan betaalt u. Vindt u, dat u niet genoeg betaalt, dan stuurt u de ontvanger desnoods wat meer, dan hij vraagt. Dan heeft de man eindelijk ook eens een leuke dag, al weet hij dan natuurlijk weer niet, waar hij met dat extra geld naar toe moet ... Want voor zoiets bestaan nog geen regels, nietwaar?

Heus, u kunt meer uzelf zijn, dan u veronderstelt. Hoe vaak blijkt niet, dat de mensen, die zich zo wijs achten in de wereld, worden gefrustreerd in de uitvoering van hun plannen, omdat er een aantal anderen zijn, die hen toeroepen: Je kunt nu wel duizend maal verklaren, dat dit de enig juiste oplossing is, maar voor mij is het anders en daarvoor kom ik dan ook in het geweer. Want zo ben ik, zo denk ik, zo leef ik. En zodra iets mij mede aangaat, heb je ook daarmee rekening te houden.

In tegenstelling tot hetgeen velen in dit verband schijnen te vrezen, zul je daarmee anderen niet tot slachtoffer maken. Door jezelf te zijn krijg je een grotere vrijheid van leven en maak je die ook voor anderen meer bereikbaar. Het is een vrijheid van denken en leven, waarbij zeker de emoties niet weg zullen vallen, maar waarbij dezen niet meer zo gemakkelijk het middel zijn, waardoor anderen je als een instrument kunnen bespelen.

Vergeet één ding niet: hoe goed het u ook verder gaat, komt er een ogenblik, waarin uw emoties tot een soort geestelijke strop worden gemaakt door hen, die u willen beheersen. Zij kunnen u dan laten stikken of tot meelopen dwingen, volgens hun wil en inzichten. Bevindt u zich in een dergelijke situatie, dan is het hoogste tijd dit te beseffen en uzelf en de wereld duidelijk te maken, dat er iets niet in orde is.

Op geestelijk terrein moet u allereerst uzelf zijn, of wij u nu iets zeggen, de dominé, de pastoor, of weet ik wie. U bent uzelf, u dient uit te gaan, van hetgeen u geestelijk en innerlijk bent, beseft te zijn.

U hebt een innerlijk wezen. Dit moet ook op aarde tot zijn recht kunnen komen, zijn taak kunnen vervullen. En dit is alleen maar mogelijk, wanneer u altijd weer bezig blijft met de vragen: wie ben ik, wat ben ik, wat zijn mijn omstandigheden, wat voel ik op dit ogenblik als het meest juiste aan?

Dat is de weg, die een ieder kan gaan. Dat is de weg, waaruit een ieder kracht kan putten. Dat is de weg, die de banden tussen uw wereld en de onze aanhaalt, zodat onze wereld de uwe gemakkelijker kan bereiken en helpen, terwijl u zich ook in de stof meer bewust kunt worden van onze wereld.

Want u bent deel van onze wereld, altijd, ook al beseft u dit vaak niet, wanneer u in de stof leeft. Uw aandeel in de stof gaat voorbij, uw aandeel in onze wereld echter kan niet in tijd bepaald of uitgedrukt worden.

Dat is het gehele verhaal van rattenvaarders, van mensen, die zich mee laten sleuren zonder te willen beseffen, wie en

wat zij zijn. En daar dergelijke aspecten in de nabije toekomst een steeds grotere rol voor de mensen zullen gaan spelen, zou ik uw willen wijzen op het geestelijk effect van een bewust zoveel mogelijk jezelf zijn:

Jezelf zijn, bewust waarmaken, wat in jezelf leeft en wordt beseft als licht, goed, juist, zonder je bezig te houden met eventuele contrasten tussen dit alles en alles, wat je hebt geleerd, of je wordt opgedrongen van buiten af betekent:

Geestelijk bewuster, sterker leven. Het betekent ook een langzaam maar zeker steeds meer greep krijgen op je emoties, een meesterschap, waarbij het stoffelijke bestaan een hanteerbaar instrument wordt voor de geest, die uit elk element in dit stoffelijke bestaan zijn eigen ervaringen opdoet, zijn eigen leringen trekt en zo zijn mogelijkheid om zichzelf te blijven en toch steeds meer harmonie met anderen te vinden en zo deel te worden van meeromvattende werelden en besefstoestanden doet toenemen.

Dat was het. Hebt u daarop nog iets te zeggen?

x Als je een ander helpt ben je dan in feite altijd weer bezig met iets, wat je zelf niet kunt?

- Neen. Dit zal niet altijd zo zijn. Heel veel mensen echter helpen anderen alleen, omdat zij die anderen meer gelijk willen maken aan zichzelf. Dit is geen helpen.

Waarlijk helpen doe je een ander alleen dan, wanneer je die ander de middelen, de kracht en de steun geeft om dat te bereiken, wat hijzelf juist acht. Dit met de middelen, kennis, eigenschappen en mogelijkheden, waarover je zelf beschikken kunt.

Op deze wijze worden echter te weinig mensen op aarde ooit geholpen. Iedereen is bereid iets te doen voor b.v. invaliden, maar dan moeten die invaliden zich ook wel precies in het hokje laten stoppen, waarin zij volgens de helpers thuis behoren en leven volgens de middelen en mogelijkheden, die men hen wil toekennen binnen de gemeenschap. Dit nu is volgens mij geen werkelijk helpen. Het is in feite een oplossen van het eigen probleem, een wegwerken van gevoelens, dat je tekort schiet of schuld hebt aan de ellende van anderen.

De ouden van dagen worden ook al geholpen: men wil goed voor hen zijn. Zij moeten allen in bejaardenflats, zij moeten allen op een bepaalde leeftijd ophouden met werken. Zij hebben immers recht op vrije tijd en ~~en goede~~ verzorging? Daar moeten sociale werkers komen, die met die mensen gymmen, zingen en weet ik wat nog meer, zodat zij bezig worden gehouden, alsof zij kindertjes van een vreemde kleuterklas zouden zijn. Maar hun capaciteiten, hoe goed en groot ook, mogen zij alleen maar gebruiken binnen de perken, die men voor deze ouden van dagen juist acht.

Dit is geen helpen, ook al is een dergelijk onderdak voor sommige ouden van dagen misschien een heel welkome mogelijkheid. Werkelijk iets doen voor de ouden van dagen zou in feite betekenen, dat men hen de mogelijkheid zou bieden volwaardig lid te blijven van de gemeenschap, niet, dat zij in een soort extra gemeenschapje met eigen knullige en gezellige activiteiten worden geplaatst.

Deze voorbeelden maken mijn bedoeling hoop ik duidelijker: Helpen betekent: putten uit eigen mogelijkheden en vermogen, niet anderen verplichten om een hulp of bijdragen te verlenen, terwijl dit eigenlijk tegen wil en dank gaat. Het betekent, dat je de ander ook de kans geeft, zijn eigen ervaringen op te doen en hem vooral leert zien, waar zijn eigen gedrag of mogelijkheden falen.

Neem de hulp aan Sahellanden. Goed natuurlijk, want je kunt niet bewust medemensen laten verhongeren. Aan de andere kant moet je toch ook met dergelijke bijstand uitkijken, anders blijven zij steeds weer de oude fouten maken onder het motto: zo bevalt het ons beter en wanneer het werkelijk verkeerd gaat, krijgen wij toch wel wat wij nodig hebben.

Of in uw eigen gemeenschap: Een ieder mag zeggen, wat hij of zij wil leren. Prachtig, groots, dat een dergelijke mogelijkheid bestaat. Maar vloeit daaruit dan ook voort, dat men, omdat men iets geleerd heeft, het recht bezit op een baan in die richting en bij het ontbreken daarvan een inkomen zonder arbeid, dat overeenstemt met of afgeleid is van het inkomen, dat men bij arbeid met die kennis zou kunnen verkrijgen? Of zou men de mensen duidelijker en juister in het leven stellen, door hen een bestaansminimum niet te ontzeggen zonder arbeid, maar dan wel van hen te eisen, dat zij elke taak aanvaarden, waaraan de gemeenschap behoefte heeft en tegen de daarvoor algemeen geldende beloning?

Moet je een jongere een eigen inkomen garanderen, alleen maar omdat deze niet meer wenst in het ouderlijke huis te vertoeven en alle kosten, die hij voor zijn woning moet maken, zonder meer vergoeden? Of moet je duidelijk maken, dat zelfstandig zijn ook betekent, voor jezelf kunnen zorgen?

Wanneer de mens genoopt wordt, zich binnen de gemeenschap aan te passen aan zijn werkelijke mogelijkheden en zijn werkelijke kansen, krijg je een heel ander effect dan wanneer je een ieder in feite het recht geeft, op kosten van anderen zich te etaleren, zoals hij of zij zou willen zijn, zonder dit ooit werkelijk waar te maken. Geestelijk zou altans een heel ander effect bereikt worden en de mensen zouden meer met zichzelf, hun werkelijke mogelijkheden en fouten gekonfronteerd worden, dan nu het geval is.

Voor de mens zelf is dit beter. Hij leert op die manier, dat hij moet leven in de gemeenschap als een functionerend deel daarvan en niet alleen maar als een pretentie. En ook voor de gemeenschap is het beter.

x U stelt, dat de mens zichzelf als norm moet stellen. Maar kun je er dan ook niet op een verschrikkelijke manier naast kleunen? Ik dacht, dat, wanneer alle mensen zo probeerden te leven, toch zeker 80% fout zou gaan. Ik betwijfel of het resultaat dan nog positief zou zijn ...

- De moed hebben om fouten te maken is de enige manier om werkelijk te leren. U bent op aarde om te leren. U kunt op aarde wel een heel gelukkig en harmonisch leven doorbrengen, waarin u echter in feite niets hebt geleerd en niets hebt betekend. Mogelijk geeft u daaraan de voorkeur. Maar wanneer je dan dood gaat, wat heb je dan? Niets!, dan hebt u in feite voor niets geleefd.

Dan was u alleen maar een factor in het een of andere sociale programma, zonder ooit zelf iets te zijn. Dat is toch niet de bedoeling van het leven?

Waarom zijn mensen toch zo bang om te falen? Falen is geen schande, wanneer je probeert iets te zijn, te doen, te bereiken. Wanneer je nooit iets nieuws probeert, zul je natuurlijk nooit behoeven te falen. Maar dat betekent, dat je ook nooit iets werkelijk nieuws kun leren, kunt gaan beseffen.

De meeste mensen zien voorbij aan de noodzaak ervaring en kennis voortdurend uit te breiden. Zij stellen: wanneer wij te veel risico lopen, kan het misgaan. Zelfs wanneer je voor een tijdje ongelukkig bent door een falen, is dit nog niet zo erg, zolang je beseft daaraan zelve mede schuld te hebben. Dan weet je tenminste, dat je het voortaan anders moet doen.

Je fouten beleven en leren kennen betekent: beseffen dat je moet veranderen en bovendien vaak, op welke wijze een zo goed mogelijke verandering bereikt kan worden.

Wanneer je leeft in een maatschappij, waarin elke fout die je maakt wordt opgevangen door anderen, die er voor zorgen, dat je weinig of geen gevolgen ervaart en lekker meteen weer verder kunt gaan, ben je niet zo geneigd je eigen fouten onder ogen te zien. Dan meen je al snel, dat de anderen er dan maar voor hadden moeten zorgen, dat je die fout niet maakte.

Dan ontstaan situaties zoals in een ander land, waar een oudere leerling een pistool trok en tot de examinatoren sprak: uw examen was fout, want ik ben niet geslaagd. Zorg er voor, dat er een nieuw examen komt, waarbij ik wel slaag, of ik schiet jullie allemaal dood ...

De mensen hebben de laatste tijd steeds meer beweerd, dat er meer rekening moet worden gehouden met de tere kindersziel. Kinderen moeten gelukkig zijn, zekerheid kennen enz. enz. tot de stelling, dat je er vooral voor moet zorgen, dat kinderen niet al te snel met de ernst van het leven gekonfronteerd dienen te worden en alle kansen krijgen.

Alles best. Maar dit betekent wel, dat men vanuit de beschermde en zonder aansprakelijkheden verlopende kindertijd opeens en zonder meer in een maatschappij komt te staan, die geen rekening meer wil houden met de waardering, die het kind b.v. op school kreeg, of het beeld, dat het van zich heeft gekregen, het beeld iemand te zijn en van alles te mogen.

Maar vraag u eens af, wat er gebeurt, wanneer een kind, dat bijna alles kreeg en mocht, in een maatschappij terecht komt, die dit kind niet geeft, ja, niet kan geven, wat het geleerd heeft van het leven te verwachten? Drugs misschien? Jeugd misdadigheid, geworden tot werkelijk beroep? Voortdurende opstandigheid, die met feiten geen rekening wenst te houden?

Is het niet beter vele malen te mislukken en de gevolgen daarvan te ervaren, zodat je het leven op de duur aankunt, je voor problemen niet meer terugschrikt en waarlijk jezelf steeds meer waar kunt maken. Is het niet beter door falen tot slagen te komen, dan weg te vluchten in een droomwereld, omdat je de werkelijkheid van het bestaan niet meer aankunt?

Mogelijk meent u, dat de mensen, indien zij meer aan

zichzelf zouden worden overgelaten, meer ongelukken zouden maken. Bedrieg uzelf niet. Nu maken zij die ook, alleen zijn het nu anderen, die voor de gevolgen op moeten komen.

Kortom: de illusies worden door de hulp en de regels eerder versterkt dan verminderd. De aantallen, die nu schijnbaar zonder problemen en geslaagd door het leven gaan, zullen bij de eerste storing, die optreedt, bijna zeker mislukken zonder veel kans zich te herstellen van een gemaakte fout of ondergane tegenslag.

Ik ben het met u eens, dat heel wat zaken anders zouden lopen, wanneer de mensen overal weer zelf voor zouden moeten zorgen, zelf voor zouden moeten opdraaien. Tijdens een overgang van de huidige situatie naar de door mij gestelde zouden uw percentages zelfs aardig kunnen kloppen. Maar daarna zou het aantal mislukkingen, vanuit zowel geestelijk als stoffelijk standpunt bezien, minder zijn dan onder de huidige omstandigheden.

Heel wat mensen zouden er beroerder aantoe zijn, wanneer er geen kinderbijslagen meer gegeven zouden worden. Heel wat mensen zouden in de ellende zitten, wanneer b.v. de sociale uitkeringen werkelijk op een bestaansmogelijkheid en niet op een sociaal minimum gebaseerd zouden zijn. Dat ben ik werkelijk en geheel met u eens. Maar aan de andere kant zouden zij dan wel met de konsekwenties van hun eigen daden gekonfronteerd worden en niet zo gemakkelijk meer kunnen ontsnappen aan de erkenning, van hetgeen zij werkelijk zijn en doen.

Ik stel niet, dat men opeens al deze hulp zou moeten wegnemen. Maar ik stel wel, dat door de huidige uitbreiding van zekerheden en bescherming, het huidige begrip voor alle zaken, die men in een tijdelijke verstandsverbijstering of roes doet, de verantwoordelijkheid van het individu steeds minder zal worden, het werkelijkheidsbesef steeds meer zal afnemen en de neiging niet jezelf te zijn en voor jezelf te werken en te zorgen, maar eenvoudig mee te lopen met de massa zodanig toeneemt, dat op de duur een enkele mens met een duidelijk denkbeeld alle anderen naar zijn pijpen zal kunnen laten dansen.

Ik zie liever een mensheid, waarin veel mislukkingen mogelijk zijn dan een mensheid, die leeft aan de hand van reeksen van leuzen, die steeds door de feiten worden gewraakt, waarna het falen op anderen wordt afgewenteld en gewroken.

De mensen klagen tegenwoordig over toenemende vernielzucht, onnadenkendheid, gedrag in het verkeer, terrorisme. Maar wat is de oorzaak daarvan: het leven in illusies, het onvermogen een mislukkig te aanvaarden, het gevoel, dat de medemensen je maar hebben te helpen, wanneer er iets misgaat, het denkbeeld, dat anderen maar met jou rekening te houden hebben.

Geestelijk betekent dit alles bovendien, dat je in je voor jou belangrijke ervaringen steeds weer tekortschiet, dat je niet leert je eigen krachten en vermogens werkelijk en tot het uiterste te gebruiken en in te zetten. Je leert niet, hoe harmonie met zowel jezelf als de kosmos bereikt kan worden. Je komt niet tot enig besef, hoe je door een juist richten en instellen van het ik tot een zo groot mogelijke harmonie met de

kosmos zo groot mogelijk kunt maken.

Vandaar mijn instelling t.a.v. dit onderwerp, hoezeer ik ook waardeer, wat de mensen in uw wereld voor elkaar proberen te doen. Maar ik zou het meer op prijs stellen, wanneer men dit zelf, geheel ten eigen laste en geheel vrijwillig zou doen.

Indien u zich bewust zoudt zijn van de wijze, waarop zo vele mensen kankeren over alles, wat zij bij moeten dragen, opdat hun medemensen de noodzakelijk geachte zekerheden krijgen, dan zoudt u mogelijk ook begrijpen, dat mensen als de heer Glimmerveen meer volgelingen hebben, dan ooit uit gedrag of stemmen zal blijken, omdat men eenvoudig weg bang is voor een te extreem optreden naar buiten toe. Wat niet wegneemt, dat heel veel van zijn opvattingen door heel veel mensen worden gedeeld.

Wat er op neer komt, dat een gemeenschappelijke ramp dreigt, wanneer 80% van alle mooie gemeenschappelijke plannen en zekerheden mislukt. Het is aan u uit te maken, wat u bij dit alles denkt en, zo u mijn argumenten niet onredelijk acht, waaraan uzelf de voorkeur geeft.

x In onze maatschappij wordt het begrip egocentrisch niet als positief ervaren. Acht u dit wel positief?

- Egocentrisch kan volgens mij positief zijn, egoïstisch niet. In uw poging om minder egocentrisch te leven is uw samenleving ondanks alles steeds meer egoïstisch geworden.

Wanneer je je bezighoudt met jezelf, besef je tenminste, wat je wilt en doet. Dan weet je, wat voor jou belangrijk is en blijkt wel degelijk en voortdurend weer, dat u uw medemensen niet zonder meer eenvoudig kunt laten vergaan. Je zult dan ook inzien, waar je eigen verantwoordelijkheden liggen en daaraan niet ontsnappen door naar anderen - deskundigen b.v. - te wijzen op ogenblikken, dat die niet onmiddellijk ter beschikking zijn.

Men leert misschien de mensen in deze dagen, minder egocentrisch te zijn, maar bevordert gelijktijdig het menselijke egoïsme door een ieder het gevoel te geven, dat ook zonder zijn persoonlijke inspanningen wel op juiste en voldoende wijze gezorgd zal worden. Zelfs uw sociale ontwikkeling van de z.g. inspraak klinkt zeer menslievend, maar berust in feite op een egoïstische verdediging van eigen belangen door alle partijen om zo een voor een ieder nog aanvaardbaar kompromis te sluiten, waar geen der partijen sterk genoeg is om de ander schaakmat te zetten. Wat u hopelijk mijn mening omtrent het door u vragend gestelde duidelijk maakt.

Laat mij aan al deze betogen toevoegen, dat u het zeker niet met mij eens behoeft te zijn. Want u moet uw eigen oordeel vormen, uw eigen leven leven en uw eigen wegen gaan.

Indien u denkt, dat ik zo hier en daar toch wel een beetje gelijk zou kunnen hebben en meer niet, vraag u dan voor alle zekerheid toch even af: Wie en wat ben ik eigenlijk werkelijk, wat wil ik, wat droom ik, wat voel ik als grootste verlangen, wat vrees ik bovenal? Mogelijk vindt u dan een eigen antwoord, dat u helpt uw houding in het lever juister en meer op persoonlijke inhouden gebaseerd te bepalen en ratten-vangerskunsten te vermijden.

Goeden avond.

(bekort)

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Zoals te doen gebruikelijk is, zullen wij een kort en voorlopig verslag geven van hetgeen door ons tijdens de Wessac-bijeenkomst gekonstateerd is.

Begrijp goed, dat ik geen preciese konklusies kan trekken en u geen besluiten van de Witte Broederschap in verband met dit alles kan meedelen. Ik kan u alleen een voorlopige indruk geven.

Daar het echter anders enkele maanden zou kunnen duren voor u een overzicht van de besluiten van de broederschap gegeven kunnen worden, acht te Orde het juist u altans enige gegevens reeds nu te verstrekken.

Deze Wessacbijeenkomst viel op door het betrekkelijk grote aantal aanwezigen, die nog op aarde leven. Het aantal lichamelijk aanwezigen was bijna 2 maal zo groot als normaal.

Het zou mogelijk, niemand kan het weten, samenhangen met de plaats, waar de voetbalkampioenschappen gehouden worden, maar persoonlijk vermoed ik toch wel, dat andere oorzaken hier een rol speelden.

Laat ons de waargenomen stralingen bezien. De hoofdstraling was deze maal praktisch geheel goudkleurig. Er was wel enig wit licht daarin te zien, maar veel was dit niet.

De nevenkleuren waren nogal gevarieerd. Er waren o.m. nogal wat giftig aandoende groene kleuren, er was enig fel paars-violet en er waren bovendien heel wat roodkleuren van verschillende toon.

Indien wij de gehele opbouw nagaan, zijn volgens mij de volgende voorlopige konklusies gewettigd: In het komende jaar moet gerekend worden met een toename van levenskracht, van energie bij een groter deel van de mensheid.

Er kan mee worden gerekend, dat hierdoor vele zaken zich sneller ontwikkelen dan normaal. Dit geldt voor het geheel van alle mogelijke invloeden.

Daar de nevenkleuren grotendeels minder fraai waren, moet worden aangenomen, dat het merendeel van deze energietoename niet voor zeer konstruktieve doeleinden, of een zuiver geestelijke bewustwording zal worden gebruikt.

Wij nemen aan, dat, gezien het geheel van de gekonstateerde invloeden, over de gehele wereld een grote mate van opstandigheid tot uiting zal komen. Wij denken daarbij in termen van revoluties, stakingen, staatsgrepen en gewelddadige acties binnen en tussen staten.

Wij menen verder te mogen aannemen, dat de geestelijke invloeden van deze tijd een wat praktische neventoon krijgen. Grote vijandigheid tussen op geestelijk of geloofsterrein andersdenkende groepen is te verwachten. Aanvallen op geestelijk werk, kerkelijke benaderingen en geestelijke groepen overal op de wereld lijken ons onvermijdelijk.

Wij nemen aan, dat desalniettemin grote bewustwordingsmogelijkheden zullen blijven bestaan. Op grond van enkele waargenomen blauwtonen, die zich nabij het purper toonden, dat het menselijke weten nieuwe vooruitgang zal maken en dat ook de wetenschappelijke benadering van het paranormale in het komende jaar flinke vooruitgang zal boeken.

Zien wij naar de vele rode tinten, zo valt hierbij vooral op, dat zij iets van de volheid van kleur ontberen. Zij waren wat vaal en vaak doortrokken met neventinten, tot in het bruinige toe.

Wij nemen aan, dat de menselijke moed dus niet bepaald groots tot uiting zal komen en niet veel edelmoedigheid zal bezitten in de komende periode.

Ik neem persoonlijk op grond van deze kleuren aan, dat er nogal veel geïntrigeerd zal worden en dat men heel vaak zodanig gelwelddadig voor zijn al dan niet vermeende rechten zal opkomen, dat dit in bloedvergieten zou kunnen ontaarden.

Zo te zien dus niet direct een jaar, waarvan je veel gunstige ontwikkelingen zou kunnen verwachten. Wanneer ik de stoffelijk - kosmische tendenzen bij dit alles probeer te interpreteren, dan moet ik bovendien aannemen, dat het een jaar zal zijn van grote afwisseling en felle tegenstellingen, o.m. in het klimaat en bij het voorkomen van rampen tot uiting komende.

Wat deze rampen betreft: indien ik het goed begrijp, duiden de kleuren en trillingen op een zeer plaatselijk beperkt voorkomen daarvan, maar ter plaatse fel en een bijzonder hevige uitwerking vertonenende.

Welke plaatsen hierbij betrokken zijn, is niet zonder meer te zeggen. Mij schijnt het echter waarschijnlijk, dat gerekend zal moeten worden met hevige zeebevingen in het gebied van de Stille Oceaan, al dan niet gepaardgaande met vloedgolven, die ook delen van de vaste landen kunnen teisteren.

Verder moet in iedergeval langs de breuklijnen in de aardkorst volgens mij gerekend worden met een meer dan normale interactie van aardschotsen, resulterende in bevingen e.d.

Erupties zijn eveneens denkbaar, daar in dit alles ook de eigen inwerking van enkele der trage planeten een rol schijnt te spelen.

De kosmische tendens, die hierbij betrokken is, zal de aarde rond december intens bereiken en deze invloed zal zeer waarschijnlijk zeer actief aanwezig blijven tot maart het volgende jaar. Volgens mij betekent dit, dat in deze periode en mogelijk nog korte tijd daarna vele vulkanische verschijnselen zullen optreden, ook op plaatsen, waar men meent, dat dezen reeds lang uitgewerkt zijn.

De bruine kleur, die in het rood gezien werd, doet verder veronderstellen, dat vele mensen te heftig en onoverlegd zullen handelen en daardoor zowel zichzelf als medemensen onnodig in gevaar zullen brengen.

De geestelijke tendens op zich blijft ondanks dit alles naar mijn mening redelijk gunstig. Het feit, dat er witte flitsen in het gouden licht te konstateren waren, doet mij veronderstellen, dat inzicht - zij het waarschijnlijk niet volledig - voortdurend in de ontwikkeling van de mensen een grote rol zal spelen.

Ik neem aan, dat het plotseling verwerven van inzichten in geestelijke zaken, zowel als b.v. in economie, sociale verhoudingen of wetenschappen, sterke en soms onverwacht plotse veranderingen tot stand kunnen brengen.

Alles te samen een plechtigheid, die zeker indrukwekkend was, maar waarbij het effect van nevenzuilen, zoals dit in andere jaren vaak voorkwam, aanmerkelijk minder sterk was dan normaal, waarin de veelkleurigheid wel sterk geaccentueerd was, maar vele kleuren een schicht of golfeffect toonden.

Mijn eindkonklusie omtrent dit alles, zover dit nu mogelijk is: het wordt een jaar met schokkende gebeurtenissen, veelal plaatselijke en gemeenlijk van zeer beperkte duur.

Dit alles wordt door de broederschap verder nagegaan, terwijl wordt overwogen, in hoeverre de verschillende tendenzen die zich aandienen, zouden kunnen worden gebruikt om de bewustwording van de mensheid te bevorderen en de ondergang van de mensheid tegen te werken.

Belangrijke beslissingen verwacht ik in verband met de waarschijnlijke natuurrampen, daar het daarbij mogelijk zou moeten zijn spanningen zich soms geleidelijk te laten ontladen, wat een heel ander effect geeft dan in zonder ingrepen optredende plotselinge ontlandingen der gehele spanning.

Indien men de door mij verwachte beslissingen zou nemen, zal - gezien de intensiteit van de natuurrampen - het daarbij vallende aantal slachtoffers in verhouding gering zijn, wel zal hierdoor waarschijnlijk grotere materiële schade ontstaan. Vanuit de geest gezien is dit laatste te verkiezen.

Ook moeten wij rekening houden met het feit, dat de waarschijnlijk optredende ongedurigheid van mensen ook gebruikt kan worden. Indien de mensen al onredelijk gaan reageren in een bepaalde periode, is het misschien mogelijk hun energie en aandacht zodanig te richten, dat uiteindelijk positieve resultaten behaald kunnen worden. Maar dit is eveneens nog een punt van bespreking.

Hoe gaarne ik dit ook gedaan zou hebben, het is mij helaas niet mogelijk u op dit moment omtrent dit alles nog verdere gegevens te verstrekken.

x Zijn de leden in de stof van de broederschap geestelijk buitengewoon bewust?

- Om bewust werkend lid van de Witte Broederschap op aarde te zijn is het noodzakelijk, dat men de eigen geestelijke kwaliteiten in zekere mate beheerst en heeft ontwikkeld. Dege - nen, die bij de bijeenkomst stoffelijk aanwezig waren, zijn tenminste adeptus minor en hebben inzicht verworven in bepaalde occulte geheimen. Daarnaast behoren zij tot de mensen, die dan wel heel veel tijd ofwel behoorlijk veel geld hebben, daar het zonder dit laatste eveneens zeer moeilijk is tijdig in de stof ter plaatse aanwezig te zijn. Meer kan ik daarover niet met volledige zekerheid zeggen.

De geestelijke krachten bij de bijeenkomst behoorden tot de Witte Broederschap - waarbij ook de orde is aangesloten - het mystieke rijk of verborgen priesterrijk - waarin eveneens geesten en mensen in de stof samenwerken om de mensen van geestelijke mogelijkheden bewust te maken - en ten derde de gemeenschap, die zich ten doel heeft gesteld de genetische ontwikkelingen zodanig te stimuleren, dat altijd voertuigen aanwezig zijn, die passen bij de bestaande geestelijke behoeften. Dezen leven alleen in de sferen. Wat naar ik hoop voldoende is.

Iemand kan tot één, twee, of in de geest tot alle drie van deze groepen behoren. Om op aarde echter bewust deel uit te maken van de twee groepen, die ook stofmensen onder hun leden tellen, is het echter noodzakelijk, dat je bewust kunt uittreden, dat je in staat bent bewust bepaalde innerlijke krachten te hanteren en dat je aura de nodige kwaliteiten bezit, waardoor je kunt reageren op signalen uitgaande van tenminste één van de drie groepen, zo mogelijk op alle drie de groepen.

U ziet dus, dat het inderdaad gaat om mensen, die in geestelijk opzicht behoorlijk bewust zijn. Maar hierbij moet worden opgemerkt, dat het benodigde bewustzijn niet langs een enkel en zeer bepaald systeem bereikt kan worden. Er zijn vele mogelijkheden om zover te komen.

In de Witte Broederschap zijn zelfs ingewijden, die niet kunnen lezen of schrijven en zelfs nog nooit iets hebben gehoord over de moderne filosofie. Toch zijn zij in staat in zich bepaalde krachten te activeren, nemen zij vele geestelijke waarden en krachten bewust waar en hebben zij een inzicht in het gebeuren op de wereld op een wijze, die voor de doorsnee krantenlezer niet te bereiken is.

Trouwens, iemand, die steeds een bepaalde krant leest, wordt meestal geteisterd door zeer specifieke waandenkbeelden omtrent het wereldgebeuren. Niet kunnen lezen behoeft dus niet in alle opzichten een nadeel te betekenen.

U lacht er om, maar het is waar: de algemene openbare communicatiemiddelen kennen over het algemeen een structuur, die in de hand werkt, dat misvattingen omtrent de feiten door deze middelen eerder bevordert dan bestreden zullen worden.

Mijn antwoord zal uiteindelijk echter moeten luiden: Elke mens kan, wanneer hij over voldoende kwaliteiten beschikt, in contact komen met de Witte Broederschap. Wordt dit contact omgezet in een innerlijk besef omtrent die broederschap plus een bewust dienen van die broederschap, zo kun je ook in de stof een volwaardig lid van deze groep zijn en als zodanig mee doen aan het beraad, of tenminste het beraad kennen van het geheel van de broederschap en ook de plechtige bijeenkomsten van deze groep op aarde of in de geest bijwonen. Het laatste natuurlijk alleen in uitgetreden toestand.

Namen van gemeenschappen, die in de stof met of voor de broederschap werken, zijn b.v. theosofen, rozenkruisers, sommige loges en vele andere groepen. Onder bepaalde groepen als b.v. alchemisten spreekt men vaak over een onderafdeling, die dan de naam heeft "orde van Melchisedek".

In alle gevallen betekent het noemen van de naam in bepaalde groepen niet, dat deze geheel en zonder meer deel uitmaken van de genoemde groep. Zo goed als de pretentie ingewijd te zijn, nog niet betekent, dat men inderdaad met een ingewijde te maken heeft en de pretentie, dat een systeem inwijdingen kan geven nog niet inhoudt, dat langs deze weg voor een ieder een werkelijke inwijding mogelijk is.

Het zal u duidelijk zijn, dat elke geestelijke groep, die werkelijk iets betekent, op de hoogte is van het bestaan van zo invloedrijke en werkzame groepen in de geest.

Ik moet nu sluiten en dank u voor uw aandacht.

(vragen bekort en samengevat)

d. 9 juni 1978